

В заключении можно сказать что, наличие данных тенденций дает возможность говорить о: во-первых, отсутствие четких аргументов в пользу некоторых позиций относительно природы отраслевой юридической компаративистики; во-вторых, отсутствие единого подхода к статусу отраслевых сравнительно-правовых дисциплин не способствует раскрытию познавательного потенциала отраслевой юридической компаративистики.

Список использованных источников

1. Дамирли М. Сравнительное правоведение в поисках собственной идентичности. – К. – Львов, 2012 (Серия научно-методических изданий «Академия сравнительного правоведения». – вып. 28.).

РОМАЩЕНКО В. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри права Європейського Союзу та порівняльного правознавства

ЄВРОПЕЙСЬКІ ПРАВОВІ СТАНДАРТИ СТАНОВЛЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

За останні десятиліття усіма країнами, що входять до складу Європейського Союзу були прийняті власні концепції та керівні документи, які сформулювали стратегію й тактику щодо розвитку правового регулювання інформаційного суспільства: ФРН — «Шлях Німеччини до інформаційного суспільства»; Данії — «Державна програма переходу до інформаційного суспільства»; Норвегії — Програма «eNorge» і Програма становлення і переходу до інформаційного суспільства «Краще використання інформаційної технології у Норвегії»; Швеції — «Інформаційне суспільство Швеції» та Національна стратегія становлення інформаційного суспільства Швеції; Фінляндії — перша Програма «Фінський шлях до інформаційного суспільства», друга Програма розвитку інформаційного суспільства та Стратегія розвитку інформаційного суспільства до 2015 року та ін.

Правові основи регулювання інформаційного суспільства у Німеччині складається з кількох умовно визначених блоків: а) економічне кримінальне законодавство: протиправні комп'ютерні маніпуляції; комп'ютерний саботаж; комп'ютерне шпигунство; несанкціонований доступ до комп'ютерних систем або мереж; б) законодавство про охорону прав інтелектуальної власності: протизаконне використання робіт, захищених авторським правом; незаконне виробництво топografій мікроелектронних напівпровідників; в) законодавство щодо

захисту державної інформації регулює ступінь відповідальності за злочини, пов'язані з протизаконним розголошенням захищеної державної інформації; г) процесуальне законодавство: регламентує склад злочинів, пов'язаних з протиправним втручанням до комп'ютерних систем у зв'язку з проведенням процесуальних дій [1].

В Італії забезпечується насамперед захист урядових організацій, військових об'єктів, банків, компаній, фірм від несанкціонованого доступу до комп'ютерних мереж, протиправного використання захищених банків даних, незаконного копіювання топографій напівпровідників (чіпів), які злочинці використовують для встановлення кодів кредитних і телефонних карток, банківських рахунків, тощо [1].

Законодавством Норвегії у питанні правого регулювання інформаційного суспільства закріплюються правові основи захисту від комп'ютерних злочинів та регламентується статтями Кримінального кодексу Норвегії [1]. У Норвегії розуміють невідворотність становлення інформаційного суспільства, що закріплено в державній доктрині: «Інформаційна технологія дедалі більше впливатиме на всі сектори суспільства». «Норвезька модель» — так називають тісне співробітництво між державними органами, дослідними установами та неурядовими гуманітарними організаціями [2]. Ідея створити всеосяжний план дій у галузі інформаційно-комунікаційних технологій виникла як відповідь на ініціативу з боку ЄС, котрий наприкінці червня 2000 року прийняв План дій «Електронна Європа». Програма «eNorge» створена в рамках «Електронної Європи», але адаптована до норвезьких умов. Адже програмою передусім передбачена адаптація до умов розвитку власної країни. У цьому документі («eNorge») уряд Норвегії заявив, що має намір досягнути мети інформаційного суспільства та суспільства знань за всіма трьома головними вимогами, які повинні бути гарантовані: доступ — компетенція — впевненість [3]. Норвезька програма становлення й переходу до інформаційного суспільства «Краще використання інформаційної технології у Норвегії» близька за духом до фінських. У ній зацентровано на тому, що «доступ до міжнародних мереж має бути встановлений для всіх університетів та інших освітніх установ». А також зазначено: «дистанційна освіта має пристосовуватися до необхідності індивідів набувати знання й навички з використання інформаційних технологій» [4, с. 142].

У Фінляндії на сьогодні реалізацію двох перших програм уже завершено, і до основних досягнень належать упровадження моделей інформаційного менеджменту в державному управлінні, інформатизація системи охорони здоров'я, координація зусиль із реалізації інформаційного суспільства між центральними органами влади та місцевим самоврядуванням [4, с. 398].

В Іспанії основне місце посідає Державний Закон № 5/92 від 2 жовтня 1992 р., який регулює процеси персональної автоматизованої

обробки даних і передбачає утворення органу захисту даних для контролю за виконанням цих норм [1].

Європейська модель правового регулювання інформаційного суспільства є однією з найрозвинутіших і характеризується вона в першу чергу своєчасною інформатизацією. Так, ще з початком 2000 років, європейські країни вже не тільки налагоджували правовий базис необхідного створення інформаційного суспільства, а й паралельно намагалися втілювати його у життя.

Як бачимо, законотворчість у сфері правового регулювання інформаційного суспільства досить різнопланова та багатоаспективна, що, в першу чергу, залежить від національної самобутності та пріоритетності питання контролю і охорони, і вже потім, рівень законодавчої спроможності залежить від наявності загальної концепції розвитку та основної стратегії становлення правових засад регулювання інформаційного суспільства у кожній окремій країні та її правової системи.

Список використаних джерел

1. Основи інформаційного права України: Навч. посіб. В. С. Цимбалюк, В. Д. Гавловський, В. В. Гриценко та ін.; За ред. М. Я. Швеця, Р. А. Калужного та П. В. Мельника. – К.: Знання, 2004. – С. 176
2. Better utilization of information technology in Norway. – <http://archive.bild.net/infoscnor.htm>
3. Norge. Njrrings – og handelsdepartementet (2001). Midtveisrapport for eNorge. – <http://odin.dep.no/nhd/norsk/publ/rapporter/024101-990023/index-dok000-b-n-a.html>
4. Кобринь Т. С. Норвезькі фіорди інформаційно-комунікаційних технологій // Грані. – № 4 (66). – 2009 (липень-серпень). – С. 139- 144.

ДОРОНІНА В. І.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірантка кафедри права Європейського Союзу та порівняльного правознавства

ОСОБЛИВОСТІ ТА НАПРЯМКИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СЕКТОРУ МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО БІЗНЕСУ В ЄС

Сектор малого та середнього бізнесу грає важливу роль в економічній структурі ЄС, саме на малі та середні підприємства (надалі — МСП), які репрезентують 99 % усіх суб'єктів підприємництва в державах-членах, покладено тягар досягнення стратегічних цілей ЄС, які закріплені в Лісабонській угоді [2]. До таких цілей, згідно п.3 ст. 2 документу, належать економічне зростання, зменшення безробіття тощо [3].